

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od pozwanego S. O. na rzecz powoda A. L. kwotę 69.737,22 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.104 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy podejmując powyższy wyrok oparł się na ustaleniach faktycznych, które Sąd Okręgowy aprobuje i uznaje także za własne.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany – S. O., zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o odroczenie rozprawy i pominięcie dowodu z przesłuchania za stronę pozwaną S. O., niesłusznie uznając jego nieobecność na rozprawie za nieusprawiedliwioną;
- art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w efekcie uznaniu za niewiarygodne twierdzeń strony pozwanej w zakresie, w którym podnosiła ona okoliczność umownego odroczenia terminu płatności należności.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej reprezentowanej przez adwokata według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powodowie wnieśli o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego solidarnie kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Skarżący w apelacji zarzucał Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o odroczenie rozprawy i pominięcie dowodu z przesłuchania za stronę pozwaną S. O. niesłusznie uznając jego nieobecność na rozprawie za nieusprawiedliwioną. Zarzut ten należało uznać za chybiony.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy wezwał na rozprawę w dniu 23 grudnia 2015 roku powodów i pozwanego do osobistego stawienia celem przesłuchania w charakterze stron, pouczając ich jednocześnie, że w razie nie stawienia się bez usprawiedliwionej przyczyny, zeznania stron zostaną pominięte (zarządzenie - k. 26). Jednakże pozwany – S. O. w piśmie z dnia 15 grudnia 2015 roku (data wpływu do sądu) złożył wniosek o odroczenie wyznaczonej rozprawy z uwagi na wyznaczone na dzień rozprawy (tj. 23 grudnia 2015r.) bardzo ważne spotkania z bankiem i kontrahentem firmy, które odbędą się w W.. Prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że okoliczność wskazana w piśmie nie stanowiła podstawy do uwzględnienia wniosku pozwanego o odroczenie rozprawy. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność stron jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Z kolei w myśl art. 214¹ § 1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawienia z powodu choroby stron, ich przedstawicieli czy pełnomocników wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza

sądowego. W rozpoznawanej sprawie nie zaszła żadna z tych okoliczności. Pozwany w swoim piśmie poprzestał na ogólnikach, nie wskazując żadnych konkretnych informacji, które umożliwiłyby Sądowi ich weryfikację, w szczególności nie wskazał nawet o jakie ważne spotkania chodzi oraz dlaczego są ważniejsze niż udział w rozprawie. Skarżący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika winien był we wniosku o odroczenie rozprawy przedstawić szczegółowe okoliczności pozwalające na uwiarygodnienie jego twierdzeń o braku możliwości stawienia się w wyznaczonym terminie w Sądzie. W świetle tych okoliczności zasadnie Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek pozwanego zmierzał ku przedłużeniu postępowania.

Brak jest też podstaw do stwierdzenia, że na skutek pominięcia dowodu z przesłuchania pozwanego nie zostały w sprawie wyjaśnione istotne okoliczności. Ze swojej natury dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny (art. 299 k.p.c.). W niniejszej sprawie stan faktyczny został przez Sąd Rejonowy jednoznacznie ustalony w oparciu o dowody w postaci powołanych dokumentów, w szczególności dowodu dostarczenia i odebrania towarów oraz wystawionych faktur VAT. Pozwany nie kwestionował ani ilości, ani jakości zakupionych wiśni, jedynie wskazując, iż strony dokonały ustnie przedłużenia terminu spłaty zobowiązania. Jednakże powód okoliczności tej zaprzeczył. Pozwany z kolei nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego twierdzenia, że strony zgodnie dokonały przesunięcia płatności należności z faktur, bez ustalenia konkretnego terminu. Jedyny dowód, który zaoferował pozwany – tj. z przesłuchania stron, zasadnie został przez sąd pierwszej instancji pominięty, z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawie (art. 302 § 1 k.p.c.).

Pozwany w apelacji zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie całego art. 233 k.p.c. Jednakże § 2 tego przepisu dotyczy sytuacji odmowy przedstawienia przez stronę dowodu, która w sprawie nie miała miejsca. Sąd Okręgowy odniósł zatem wskazany w apelacji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. do § 1 tego przepisu. Niezależnie od powyższego zaznaczyć trzeba, że postawienie zarzutu wymierzonego w prawidłowość dokonanej przez Sąd oceny dowodowej i naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zawsze wykazania błędów w ustaleniach, polegających na konkretnych naruszeniach wskazań wiedzy, logiki czy też doświadczenia życiowego, czego skarżący nie uczynił. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 roku, w sprawie sygn. akt II CKN 817/00, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

W niniejszej sprawie, wnioski Sądu meriti są nie tylko logicznie poprawne, ale również silnie osadzone w przeprowadzonym materiale dowodowym, zaś stanowisko skarżącego uznać należy jedynie za polemikę z poprawnie ustalonym stanem faktycznym. Pozwany nie udowodnił swojego twierdzenia, że powód zgodził się sprzedać kilkadziesiąt tysięcy kilogramów wiśni za cenę, której termin zapłaty będzie uzależniony od woli kupującego. Pozwany nie kwestionował, że otrzymał od powoda faktury VAT, w których zostały odzwierciedlone transakcje będące przedmiotem sprawy. W fakturach tych wpisana została data płatności. Skoro pozwany te faktury przyjął, nie zwrócił ich, uznać należało, że zaakceptował wskazane w nich terminy płatności. Niezależnie od tego należy podkreślić, że zasadą jest, że przy umowie sprzedaży wzajemne świadczenia stron winny być spełnione jednocześnie (art. 535 w zw. z art. 488 § 1 k.c.). Niewątpliwie powód wydał pozwanemu rzecz sprzedaną przed wystawieniem faktury VAT. Jeżeli więc pozwany twierdził, że termin zapłaty ceny jest inny niż termin wydania rzeczy czy termin wskazany w fakturze VAT, to winien to udowodnić, czego w niniejszym procesie nie uczynił.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzona kwota 3.600,00 złotych stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanym będącego radcą prawnym, którego wysokość została określona zgodnie z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).